

EEN MAGISCH
KERSTFEEST IN TWIN
BRIDGES

(EEN TWIN BRIDGES VERHAAL)

DEBRA ELIZA MANE

EEN MAGISCH

IN TWIN BRIDGES

DEBRA ELIZA MANE

De 'Twin Bridges' serie

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2019 Dutch Venture Publishing

Auteur: Debra Eliza Mane

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Jen Minkman & Cathinca van Sprundel

Eerste druk december 2019

ISBN 978-94-63988-50-6

NUR 343

HOOFDSTUK 1

ABBY

Dikke sneeuwvlokken dwarrelden uiterst kalm uit de hemel en smolten samen met het witte tapijt dat Montana bekleedde. Het kleine stadje Twin Bridges was veranderd in de perfecte scène voor een Hallmark-kaart. Abby staarde uit het raam, haar donkere haren hingen los over haar schouders en haar bruine ogen volgden de twee perfecte kleine mensjes die buiten samen met Daisy en Zachery een sneeuwpop aan het bouwen waren. Nooit had ze verwacht dat ze ooit zo compleet en gelukkig kon zijn.

Haar dikke rottweiler Elvis schurkte zich tegen haar aan en legde zijn kop op haar schoot. Hij was geen sneeuwliedhebber, in tegenstelling tot de labradors die buiten elke neerdalende sneeuwvlok wilden vangen. Abby legde haar hand op de kop van het dier en kriebelde hem achter zijn oren, zonder haar aandacht te verliezen voor het schouwspel dat zich achter het raam afspeelde. Lisa en Marie waren al heuse mensjes. Klein, maar het babyachtige was er al helemaal vanaf. Al leken ze nu meer op marshmallows. Abby had ze van top tot teen in gewatteerde kleding gestoken, van hun laarsjes tot hun muts aan toe. Blake had het een beetje over-

dreven gevonden, maar Abby moest nog wennen aan deze winters, ondanks dat ze al een paar jaar in Twin Bridges woonde. In Nederland was een beetje sneeuw bijzonder geweest, hier was er geen straat of grasspriet meer te vinden. Alles was wit.

‘Hoelang denk je dat ze het nog volhouden?’ Duke drukte haar neus tegen het raam en tikte ertegen met haar nagels. De aandacht van de tweeling was meteen getrokken en ze sprongen van plezier op en neer in de sneeuw. Duke stak haar tong uit naar de meisjes en drukte haar neus nog steviger tegen het raam.

Abby’s gelukzalige gevoel zwol nog meer aan toen Lisa en Marie daardoor in lachen uitbarstten en ze gekke bekken terug trokken naar Duke. ‘Ik denk dat ze nu nooit meer naar binnen komen. Je hebt ze bang gemaakt met die enorme lap vlees uit je mond.’

Duke trok zich terug van het raam en stak haar tong speels uit naar Abby. Daarna gluurde ze weer naar buiten. ‘Ik ben benieuwd hoelang het duurt voor de mannen terug zijn.’

‘Die komen vast ook nooit meer terug naar binnen.’ Becky schonk een paar warme koppen chocolademelk in en zette op elke kop een toef slagroom. ‘Ik denk dat ze gevluht zijn.’ Ze gaf Abby een knipoog en deelde de koppen uit.

‘Dankjewel,’ June pakte een kop aan en snoof de heerlijke chocoladegeur op. ‘Ach,’ zei ze terwijl ze haar zwangere buik streelde. ‘Waar hebben we die mannen nou helemaal voor nodig? We kunnen best zonder.’

Abby dacht terug aan haar eerste ontmoeting met Blake en hoe hij haar onbewust warm en kalm had gehouden in de meest zware periode van haar leven. Ze wist dat June maar een dolletje maakte – ze klaagde er zeker vier keer per dag over dat Jacob haar in een walrus had veranderd – maar toch zou ook zij nooit meer zonder Jacob willen leven.

‘Ja, jij hebt makkelijk praten.’ Duke rolde met haar ogen.

‘Ik heb Ian nog nodig. En Becky moet ook nog een keer gaan biggen.’

Becky fronste. ‘Biggen?’

‘Mhm. Je weet wel, zulke monsters...’ ze tikte weer op het raam. ‘...uitbroeden.’

‘Wat weet je het weer lekker te verwoorden.’ Becky grijnsde en bond haar roze haren in een staart. Ze trok een muts over haar oren, stapte in twee grote laarzen die oorspronkelijk aan een van de mannen toebehoorden en opende de schuifpui van de woonkeuken. Daarna verdween ze al roepend naar buiten: ‘Wie wil er chocolademelk?’

‘Jouw tijd komt echt nog wel.’ June keek een beetje zorgelijk naar haar schoonzus, die haar opmerking meteen wegwuidde.

‘Dat heb ik nu al zo vaak gehoord.’ Duke nam plaats op een van de stoelen aan de enorme tafel die midden in de grote woonkeuken stond. ‘Ian en ik hebben alles al geprobeerd. De dokters zeggen dat alles goed is, toch wil het niet lukken. We hebben er zelfs al aan gedacht om te informeren naar IVF.’

‘Dat lijkt me een goede volgende stap.’ Abby leefde mee met haar beste vriendin. Duke wilde zo graag een kindje, maar het leek allemaal niet vanzelf te gaan zoals bij haar wel het geval was geweest. En als extra cadeautje had zij meteen twee kindjes gekregen. Ze blikte nog eens naar buiten om te zien of alles nog goed ging met haar wondertjes. Lisa en Marie lagen plat op hun rug in de sneeuw, als kleine marshmallows, en ze probeerden met hun korte armen en benen een sneeuwengel te maken. Becky lag naast hen en deed het hen voor. Dat zij geen jas aangetrokken had, leek haar niet te deren. Een koude rilling schoot over Abby’s rug. Brr ... was zij maar zo bestendig tegen kou.

‘Nja, ik weet ‘t niet.’ Duke zuchtte en likte van de slagroom. ‘Ik houd niet zo van dokters. Vooral niet als het om

daarbeneden gaat. Het ...' Ze schudde haar hoofd en haalde na een tweede diepe zucht haar schouders op. 'Het brengt te veel herinneringen met zich mee.'

Abby stond op en sloeg haar armen om haar vriendin. June leek hetzelfde te willen doen, maar gaf op nadat ze door haar ziekte en dikke buik vast leek te zitten in haar stoel. 'Lieverd toch. Echt, ik wou dat ik iets voor je kon doen.'

HOOFDSTUK 2

DUKE

Duke slikte een paar tranen weg en klopte haar vriendin op haar rug. ‘Ah joh. Ik ben een taaie. Mijn tijd komt nog wel, toch?’

‘Zeker weten,’ beaamde Abby, die haar fijn probeerde te knijpen. Duke sloot haar ogen heel even, genoot van de omhelzing en wurmde zich toen uit Abby’s armen. Ze hield er niet van zichzelf kwetsbaar op te stellen. Dat haar kinderwens te groot was voor deze hele ranch was ondertussen wereldwijd bekend. Niet dat ze het van de daken af had geschreeuwd, maar ze was zichzelf niet echt geweest sinds de bruiloft. Het was tijd dat ze dat ging veranderen. Al haar aandacht, al haar focus was naar de gewenste zwangerschap gegaan en dat had zoveel aan haar gevreten dat ze de mensen waar ze het meest om gaf, afgeblaft of verwaarloosd had.

‘Dus.’ Duke stond op en rende, zonder laarzen, jas of muts naar buiten. Ze liet zichzelf achterover in de sneeuw vallen en maakte de grootse sneeuwengel die ze ooit gemaakt had. Ze stond op en trok een wenkbrauw op naar de tweeling en naar Becky, die de sneeuw van haar wollen trui probeerde te poetsen. Ze hoefde niets te zeggen; ze had haar punt

gemaakt. Haar sneeuwengel was de beste. Ze pakte een hand vol sneeuw, vormde hem in een bal en mikte het richting haar neefje Zachery, die op zijn tenen stond om een mond van steentjes te maken in het gezicht van de sneeuwman. Een tweede bal raakte de nek van haar jongere zusje Daisy, die het uitschreeuwde en direct bukte om een eigen bal te maken, die vast richting Duke op zou komen.

Duke gaf haar echter de kans niet en mikte een tweede bal haar kant op. Dat was voldoende om iedereen luid gillend en bukkend voor binnenkomende sneeuwballen door de tuin te laten rennen. Zelfs de tweeling holde al vallend en weer opstaand door de kniehoge sneeuw. Abby had ze zo dik ingepakt dat ze amper konden bewegen. Gelukkig zorgde dat wel voor zachte landingen wanneer ze omrolden.

Twee jonge labradors voegden zich bij hen, die haptten naar elke bal die door de lucht vloog. De pret was compleet. Alleen koukleum Abby en hoogzwangere June ontbraken nog. En de mannen natuurlijk, die hun ronde door de velden maakten om te zien of alle runderen en paarden in orde waren.

Duke hoopte maar dat ze snel zouden komen. Ze was heel de dag al aan het wachten op de beloofde boom die ze na hun werk mee zouden nemen. Kerstmis was pas compleet wanneer er een schitterende boom versierd met de mooiste ballen in de woonkeuken van de ranch stond. Kerstmis zou nooit meer zo bijzonder worden als vorig jaar, met twee huwelijken waaronder die van haar. Maar ook dit jaar zou ze ervan gaan genieten, dat was een ding wat zeker was. Duke was dol op kerst. Kerstmis was de tijd van het jaar waarin wensen uitkwamen en wonderen werkelijkheid werden. Misschien lag er zelfs wel een wondertje voor haar in het verschiet.

Met een luide gil dook Duke weg voor een enorme sneeuwbal. Becky grijnsde naar haar en gooide in no time

een volgende. Het duurde even voordat Duke door kreeg dat Becky een handlanger had. Zachery kneedde bal na bal en vulde het stapeltje ballen onderaan Becky's voeten aan. 'Oh you little ...' Ze rende op haar neefje af, greep hem vast en rolde hem door de sneeuw. Dat het kereltje vier koppen kleiner dan zij was leek haar niet te deren, hem evenmin.

HOOFDSTUK 3

JUNE

*J*une vouwde haar handen rond haar bolle buik en genoot van de kleine plopjes en schopjes die ze daarin voelde. Nooit had ze gedacht een kindje van zichzelf te mogen dragen. Zachery was haar zoon, maar die zwangerschap had ze nooit mee mogen maken, doordat zij niet zijn biologische moeder was. De angst dat haar kindje dezelfde ziekte als zij zou krijgen, was er wel. Haar zwangerschap was dan ook niet de bedoeling geweest. Toch was dit wondertje meer dan welkom. June had heel even met de gedachte gespeeld het kindje weg te laten halen, omdat ze zo bang was dat het ziek zou zijn. Ze was pas anderhalve maand zwanger toen ze het ontdekte; Jacob was echter meteen om. Het kindje bleef en als het EDS zou hebben, dan zou hij er alles aan doen om het zonder te veel pijn en zorgen groot te laten worden. Iets wat hij kon, dat wist June wel zeker. Jacob was het beste dat haar ooit overkomen was. Sinds ze bij hem was, kon ze het een stuk beter accepteren dat haar lichaam niet altijd meewerkte. Als ze een slechte dag had, dan vertroetelde hij haar. Soms tot vervelens toe, maar altijd met de beste bedoelingen. Het belangrijkste